

– Ti lányok is ilyen idétlenek voltatok kamaszkorotokban? E kérdést egy, a serdülő-fiúk szexuális kínlásáról szóló – természetesen kacagtató – film megtekintése után tette föl életem huszonkilencedik számú Legnagyobb Szerelme.

– Már nem emlékszem – válaszoltam, mert szerelmesnek szerelmes voltam ugyan, de csak a testébe, így aztán botorság lett volna, ha a ránk váró éjszakát a kislányok nemi érlelődésének beláthatatlan hosszúságú locsi-fecsiszésével ütjük kupán.

De hajnalban – mikor a kedvesem szófogadó mozdulatlansággal szeretkezésünk utolsó testhelyzetében maradt, mint aki gipszminta-vételre vár – gazdag választékú testnedvektől ragacosan kisóhajtoztam a konyhába. Tudtam, hogy mindig ott virrad meg először. És ahogy a lassú, eleinte kék, aztán narancsszínre váltó pirkadatban megvilágosodtak a tányérok, kenyérszeletek, színt kapott a hideg sör és élvezhetetlenné vált az este felbontott pezsgő, földeregett bennem a kérdésre a válasz. Az, mit csak magamnak adhatok meg.

Valóban, felnőtt szemmel nézve idétlennek és nevetségesnek tűnik az akkori énünk. De egy ember sohasem a „gyermek-, fiatal-, vagy középkorát” éli, hanem napokat, s ezek csak visszatekintve válnak egy buzgón vezeklő vétkes sebesen pergő rózsafüzérévé. Egy marék homok, melyet addig öntögetünk egyik kezünkbe a másikba, míg el nem fogy. De megmarad a két tenyéren a csiklandó, jóleső érzés, a szemekben az apró csillámok fénye, s az izzadt markokban a lerázhatatlan szemcsék sokasága.

Gyermekkoromban engem maga a világ érdekelt és foglalkoztatott. Ezért tűnik eleinte épp oly lehetetlennek kibogarászni az akkor kapott élményzönből azokat a részleteket, melyek tisztán az „ébredező érzékiség” körébe tartoznak, mint ahogy egy doboz különböző színű gyurmából, melyet előzőleg gondosan szürke masszává dolgoztunk össze, újból kiválasztani egy tiszta színt, mondjuk a sárgát, ugyanígy képtelen vagyok szétválasztani a „nemi felvilágosításom” estéjét az azt megelőző óráktól.

Emlékszem, derékig jártunk már a télben, s mi délutánosok voltunk az iskolában. A korán meggyújtott lámpák vakarcs fényében a fásult ifjúság már négy óraker a bujkáló nátha és tüdőgyulladás jegyében majszolgatta egykedvű étvágytalansággal az uzsonnáját, vagy költői kedéllyel bámult a szemközti tűzfal kéményeire: – Hej, ha én most kerengő, szürke kis füstöcske lehetnék, otthagynám a meleg kályhát, kikanyarodnék a kéménylukon, egyre nagyobb köröket tennék a háztetők fölött, néznék erre is, arra is, és aztán úgy elmennék innen a bűdös picsába, mint a sicc!

A délutános iskola kedvpusztító hangulatában minden tárgy visszakapta a tanévkezdéskor megismert, összecserélhetetlen illatát: tömény tinta, radírgumi, ceruza, kréta és poshadt szivacs szag maszatolta össze a kezünket. Elestettek és reményvesztettek voltunk. Úgy éreztük soha nem leszünk negyedikesek, s a felső tagozat, a várva várt orosz nyelvtannal együtt örökre bezárul előttünk. A további jó munkánkkal ki-

érdemelhető vörös nyakkendő úgy foszlott szét álmaink horizontján, mint a lebukó nap hasonló színű felhőfoszlányai. Ez az a pillanat, mikor az osztályegység fölbomlik, s csak zilált, magábaroskadt egyének lézengenek boldogtalanul. Van, aki padfelületet gyilkol tollheggyel, vagy nyálás színes ceruzával vég nélküli ábrákat rajzol, esetleg éles faszilánkkal beledöf lyukas fogába, mitől néma, de feltűnő mozgásbemutatót tart pár pillanatig. Egyesek orrukat – fülüket tömik tele, vagy ürtik ki, ahogy éppen kedvük tartja, netán tornazásukba szippantanak kéjesen. Akad, aki marokra fogott ceruzával x-szel ki teljes, neki nem tetsző oldalakat az olvasókönyvéből, s a kedvenc olvasmányai alá beírja: „L.:5/ Nagyné”. A magányos szemlélődők típusához tartozók ilyenkor Bokc Jocit figyelik, aki fésűje hegyes végét használva számtanfeladatokat ír föl a táblára lendületesen, de ugyanakkor óvatosan is, nehogy fölkarcolja a fönt említett tárgyat, mégis a rosszul megoldott képleteket olyan vehemensen törli le kézféljével, hogy még a legmegátalkodottabb fürkészői sem jönnek rá, hol rontotta el.

Jómagam tökéletes egykedvűséggel üldögéltem beletörődve abba, hogy lesz ma még ötödik óra is. Alig vettem tudomásul a tanító néni megjelenését, csak arra ocsúd-tam, hogy tiszta fehér lap áll előttem „tollbamondás” céljából. Eszement keresgélésbe kezdtem tolltartóm belsejében, melynek tetején mosolygó mackó ballagott mézzel teli bögrével a kezében hegyen-völgyön által. (Sajnos Mézes Mackóm csak kétrekeszes volt, nem vetekedhetett a legújabb tolózárás típusokkal, melyek emeletes rendszerében még a rádiók helye is elkülönített volt, sőt a tollhegyek is külön rekesszel bírtak.) S miközben lélekszakadva kotorásztam a kitört hegyű ceruzák, szétnyílt tollhegyek, elfáradt tollszárak, tintával tönkretett rádiódarabkák között, egyre elkezeredettebb öngyűlölet vett rajtam erőt. Miért van az, hogy nekem soha sincs rend a tolltartóm-ban, hogy nincs egy rendesen kihegyezett puha ceruzám, hogy a fele piros- fele kék színezőmnek mindig csak az egyik fele rendelkezik heggyel, hogy a finom papírral letörölt, tisztán elrakott tollhegyek helyett beszáradt, papírhasogató darabokat talállok csak, amik ráadásul a tolltartóm is összefoltozzák? S miért van az, hogy az én Mézes Mackóm állandóan kinyílik a táskámban, s nem elég, hogy tartalmát keresgél-ni kell, de hegyesebb darabjai a táskámat is összeszurkálják, akkora lukakat formázva, hogy csekélynek mondható toll-, és ceruzakészletem is állandó elvesztés-veszélynek vagon kitéve? És egyáltalán, miért nincs nekem *egy* tolltartó-tartóval fölszerelt táskám, és ha ez az, akkor miért nem odarakom Mézes Mackót? És hogy lehet az, hogy a felnőttek állandóan azt zsenyegik: – Most örülj, amíg gyermek vagy, most semmire sincs gondod, most élheted a világot! Hogyan állíthatják ezt, amikor minden napom ezer és ezer félelmet és izgalmat hoz!

Mert tegyük fel például, hogy tegnap véletlenül minden házi feladatomat elvégeztem, s reggel gondtalanul állok a villamosmegállóban, hiszen jókor indultam el, nem fogok elkésni. Föl-alá himbálom a táskám, egészen addig, míg a súlya magától körbe nem lendíti, s én nagyképű vigyorral úgy teszek, mintha egyedül a táska forogna körbe-körbe, részvételem az ügyben úgyszólván elenyésző. Ekkor megáll előttem a villa-mos, s nekem lassuló karmozgásom közben – egyik lábam már a peronlépcsőn – eszembe jut, hogy ma két darab húszfilléres rajzlapot kell bevinnem rajz-órára! KÉSZ!

És erre mondják a felnőttek, erre az elkövetkezendő félórára, hogy soha ilyen dologom nem lesz többé az életben?

Ez az a félóra, melyből az első öt perc azzal telik el, hogy föl-alá ugrálok a villamos lépcsőjén a következő irányelvek alapján:

1. míg odaérek, kitalálok valamit;
2. mi a fenét, hiszen arra nincs papírbolt;
3. de igen, a sarkon a trafikos néni a múltkor árult;
4. persze, de csak tízfilléresek;
5. ha az itteni nyitva van, nem kések el;
6. de miért lenne ilyen korán nyitva;
7. le van szarva az egész, majd kérek valakitől;
8. de kitől, te hülye, a múltkor sem adott senki;
9. s mi lenne, ha megint leradíroznám a múlt heti, már osztályzott rajzomat;
10. ez sem jó, mert már két helyen kilyukadt, s hiába rajzoltam a másik oldalára, akkor meg azért kaptam hármast, mert nem ismerem föl a sima oldalt!

– Mégis vennem kell két rajzlapot! – tépem ki magam a kalauz kisdéd-óvó karjaiból.

És elkecseregettek mérközés kezdődik a boltok nyitvatartása, árukészlete, az órakezés és a rajzlap-készletem között.

A végeredmény: akár fölszerelve, akár nem, a város egyik legtávolabbi pontján állok a megállóban. „Gyere, édes villanyos, istenem add, hogy jöjjön, soha többé nem felejték el semmit, drága villanyos siessél már! Na jó, most lehunyom a szemem, tízig számolok, hogy ideéj, miért kell neked mindenhol megállnod, mikor itt emberek sietnek!”

És ez mindennapos. Megesik a tornafölszereléssel, a füzetekkel, a könyvekkel, a körzővel, a babzsákkal, a faragott virágkaróval, az apám keresetigazolásával, a nővényhatározóval, a bogárgyűjteménnyel.

Az az igazság, hogy szeretnék végre egy nyugodt napot! Ja, és a kötényhímzés! A kalocsai. Mit nagyanyám elfelejt befejezni, az anyám rosszul vasalja ki. Pedig ha mindez rendben megy, ma már javában a képzőművészet mestere volnék, mert mi tanultunk ám írásosat, meg láncöltést is!

S miközben ezek – a tollhegy-keresgélés és kipróbálás alatt – átfutnak az agyamon, már javában folyik a tollbamondás. Először megfontolom, hány „l”-lel írják azt, hogy toll, aztán hogy egybe-e a „mondás”-sal. Megvan. Ezután másolni kezdem a padtársamét. Ez egy ideig megy, de mert túlságosan követelőző vagyok – már a támasztó könyökét verem ki – elfordul, semmit sem látok. Csak egy pillanatig esem kétségbe, ügyesen kihagyok egy pár sort, és az éppen elkezdett új mondattal kezdem én is. A második mondat végénél visszamegyek föltenni az írásjeleket. Közben elhangzik a mondat másik fele is. Tétovázva belekezdek, de nagybetűvel, ezért neki a radírral. Radír nem működik, ezért hát benyálazom, a radír papírt, betűt eltüntet. Eszembe jut Gabi néni ezerszer elmondott intelme: – Ha elrontjuk az írást, nem ra-

dírozunk, hanem zárójelbe tesszük, s újra kezdjük. Így fogalmazásunk tiszta marad, s a zárójelben hagyott mondatrészekből én is következtetni tudok a tévedésekre.

Na hiszen, az kéne még!

Befejeződik a diktálás: – Ugye nem volt sok? Hat mondat az egész. Itt az idő, hogy áttekintést nyerjek a munkámról. Cím, egy mondat, két szó, négy sor kihagyás az esetleges pótlásra, egy fél mondat, és egy feltűnő lyuk.

Már indul is az első padban ülő, s gyűjtögeti a papírokat. Nem erőszakosan, sőt igazán tisztességesen, segítő szándékkal szedeget: egyikét könyörgő szó és máris a következőhöz lép, pár másodpercet engedélyezve a tisztázásra. Tudom, hogy lenne annyi időm, hogy legalább a második mondat hiányait kitöltssem, de ahogy jó, jődögél felém ennek az egész megalázó cirkusznak a porondmestere, annál erősebben úrrá lesz fölöttem valami bénító dac: nem, engem ez az egész úgy ahogy van, nem érdekel! (Uramisten, hányszor élem még meg azt az öngyilkos macacsságot a legkülönbözőbb helyzetekben, hogy aztán később a lelkiismeret-furdalástól gyötörve véresre harapdáljam a számat, a kézfejemet: – Én nem vagyok normális! Mekkora állat voltam!) Nos, ezután a sikerdúsnak éppen nem nevezhető előjáték után léptem ki az iskola-kapun Kerekes Edit nevű cimborámmal az oldalamon, mit sem sejtve a rámváró meg-, és fölvilágosodásomról. Gyanútlanul rugdostam a táskámat a jeges sinkópályákon hazafelé. Edóval egyirányban laktunk, s a három villamosmegállónyi távolságot legtöbbször gyalog tettük meg. Nem is annyira a könnyű testmozgás végett, hanem mert sok és igen komoly megbeszélőnivalónk volt akkoriban. Különben is a kedvenc cukorkánkat áruló bódé két megálló közé esett, így aztán dőreség lett volna váltott járműveken hazatérnünk.

Ennek a bódénak volt köszönhető, hogy én a nemi életről szóló ismereteimet nem nyertem, hanem vettem. Három csokival bevont sósorszeszes cukorkába, és egy kétforintos nagyságú, mégis guruló műanyag autóba került, melyek birtoklására Kerekes ellenállhatatlan vágyat érzett. Ám Kerekes pénztelen volt, én viszont épp az előző nap váltottam vissza az üres üvegeket. Szóval úr voltam, de vonakodó.

– Ha befizetsz rá, elmondom, hogy hogy csinálják a gyereket!

– Na hisz, ki nem tudja! – vontam vállat, de akkor félelmetes erővel rám tört az évekkel ezelőtt eltörölt gyanú kínja.

Óvodás koromban egyszer ugyanis a „nagyfiúk” közé keveredtem, és ők óva intettek attól, hogy a golya-bácsira atyát megillető tisztelettel tekintsek. Ez új elméletre sírva és nyűgösen követeltem magyarázatot házunk nőtagjaitól. Mindannyian ékesen és meggyőzőn magyarázták: a fiúk csak heccelődtek velem, mert még kis butának tartanak, meg végül is kinek hiszek, nekik, vagy azoknak a semmirekellő pernahajdereknek, akik, figyeljem csak meg, milyen nagyzolósak és hazudósak más kérdésekben is. Ezek után elegendőnek tartottam azt a félórás kísérletet, amíg féllábon álldogáltam kertünk végében, hogy megtudjam, örököltem-e valamit atyámtól. A kísérletet sikeresnek könyveltem el, s a gyanút az árnyékával együtt elhessegettem a kőténykémmel.

De vajon kell-e mindezekről tudnia ennek a javakra éhes barátnőmnek is? Nyilvánvalóan NEM! Úgyhogy adtam tovább a bankot (ill. bankárt).

– De én azt is tudom – tüzelt Kerekes –, hogy mitől lesz fiú, meg hogy lesz a lány!

– Ja – mondtam unottan, és a pénzcsekém után kezdtem kotorászni.

– És kitől tudod? – kaptam észbe. – Mert ha mindenféle semmirekellő pernahajderektről...!

– Dehogysis! A nagyanyámtól!

– Szűzmáriám! – suttogtam magamban.

Döbbenetem magyarázata: Kerekes Edit nagyanyja középkorú, ám rossz hírű nő volt. Ez a „rossz hír” sose jutott a fülembe, de egy családi vacsorán, mikor kikérdeztek, hogy kikkel barátkozom, a Kerekes családdal kapcsolatban ez a kifejezés hangzott el a legöbbször, főleg a nagyanyjára vonatkozóan. Az, hogy „rossz” mindig egyértelmű volt előttem, de ott a lucskos káposzta fölött családom férfitagjai vezetésével olyan vihorászás, csettintgetés, kacsintás és sunyítás játszódott le, hogy nem voltam biztos benne, ebben a szóösszetételben is elítélendőt jelent-e. Aztán meg személyesen is ismertem azt a kéteshírű nagyit. Bár találkozásunkkor épp olyanak tűnt, mint a többi vele egykorú asszony – még krumplit is hámozott –, tényleg volt benne valami más is. Például egy centiméterrel megmérte a derekamat, összehasonlította a Kerekesével, s kijelentette, hogy soha nem leszek olyan karcsú, mint az unokája, de sokkal nagyobb mellem lesz, s ahogy elnézi a fejemet, elég „dögös tyúk” válik belőlem. Mit mondjak, megállt a kezemben a kés, ilyet még soha nem latolgattak rajtam. És hirtelen nem éreztem dicséretre méltónak azt, hogy én mennyivel vékonyabban hámozom a krumplit, mint a Kerekes. Valahogy abban a házban nem ez volt a lényeg. Ha ez a „hír”, akkor nem is olyan rossz – gondoltam.

Szóval, mikor a Kerekes megjelölte jólértesültségének forrását, éreztem, hogy nyomon vagyok. Mit nyomon! A Titkok Kapujában állok! (Mi ehhez képest a Tollbamondás, meg egyéb ellacafacázása a Lényegnek!) Persze nem akartam hebehurgyáskodni, s nehogy a Kerekes bármit is megsejtsen, hosszan vacilláltam a piros, meg egy sötétkék autó között, magyarázva, hogy szerintem a kék sokkal jobban gurul. Végül is ott álltunk minden földi jóval felszerelve, előttünk másfél villamosmegállónyi távolság, és nekem mindent meg kellett tudnom.

– Nézd, Kerekes! – így én. – Engem már régóta foglalkoztat, hogy mitől lesz fiú, vagy lány az a gyerek! – holott ez érdekelt a legkevésbé.

– Én sem voltam eddig biztos benne – hörpölgette hanyattdőlve a sósborszeszt Kerekes. – De nagyanyám azt mondja, hogy a gomboktól.

– Mitől? – süvítettem, mert éreztem, hogy ez nekem sok! – A gomboktól?!

– Bizony! Tudod, amik a néniken vannak.

– Te hülye! Énrajtam is vannak! – düllesztettem ki a hasam, s nagykabátom csodabordó gombjai megvillantak a lámpafényben.

– Te vagy hülye! – határozott Kerekes. – Nem ilyen gombokról van szó!

– Nézd, Edó! Talán az lenne a legjobb, ha az egészet előlről kezdenéd! Nem mintha nem ismerném magát a folyamatot, de mégiscsak jó lenne tudni azt a pontot, amikor a gombok színre lépnek.

– Na jó! Szóval azt biztosan tudod, hogy egy nő meg egy férfi szereti egymást.

– Természetesen! – bólogattam.

– És gyereket akarnak.

– Naná! – kontráztam, hisz egész tudásom ebből állt.

Ami ezután következett, olyan félelmetes volt, mint az Ózból a boszorkány tüzet lehelő szája. Éveket öregedtem, minden átmenet nélkül szakadtam el addigi életemtől. Talán nem is a saját, napokra, órákra lebontott tennivalóimtól, kötelességeimtől fosztottak meg, hanem az oly egyértelmű résztvételemtől családunk életében, a helyemtől, a gondolkodást a felnőttekre hagyásától, és ami a legfontosabb: a maradéktalan bizalomtól, melyet minden szavuk és tettük iránt éreztem.

Mindent megtudtam. MINDENT!

– Ha egy nő meg egy férfi szereti egymást, akkor összefekszenek. Mindkettőjüknek van a hálóján egy luk, ahol pisilnek. Na mostan, eztet jól összedörzsölik úgy, hogy a férfi felmászik a nőre. Ja, a nőnek szét kell tenni a lábát. A nőnek végig gombok vannak körben, és aszerint lesz fiú vagy lány, hogy a férfi véletlenül melyik gombot nyomja meg. Ugyanis ezek úgy helyezkednek el, hogy egy fiú, egy lány, de azt soha nem lehet tudni, hogy melyik nyomódik meg, ha a férfi ráfekszik.

– És mért fekszik rá? Miért nem a kezével nyomja meg aszerint, hogy mit akar?

– Mert kézzel nem ér! Csakis a pisilőjével ér! Meg a hasával. Na ezért aztán sokáig nyomkodja, hogy biztos legyen gyerek.

– Mit?

– Hát a hasával a nénit!

– Meddig?

– Hát körülbelül másfél, két órán át.

– Te jó isten! Addig fekszik rajta?

– Persze.

– És ez nem fáj a nőnek?

– Nem. Csak amikor a gombot megnyomják.

– Idefigyelj, Kerekes! Még mindig nem értem, hogy miért nem nyomja meg egyszerűen a kezével?

– Mert nem! És kész! Különben is ennek az autónak szar a kereke, alig mozdul.

– Én mondtam, hogy a kéket vegyük meg.

– Undorító kék volt. Ez a piros sokkal szebb.

– És mondd, Edó, pontosan hol vannak ezek a gombok?

– Ne csinálj úgy, mintha nem tudnád! Láthattad anyádon!

– Persze, hogy láttam! Csak nem figyeltem úgy meg!

– Na! Hát körben! A puncija körül. Tudod, ahol szőrös. Csak a szőrtől nem lát-szódik.

– Na látod, akkor azért nem vehettem észre!

– Naná! Ezért nem veszik a férfiak sem észre. Ezért nyomogatják két órán át.
– Érthető. De azért, ha én férfi lennék, bizisten megkeresném, aztán megnyomnám, hogy: brrr, fiút kérek, brrr, lányt!

BRRR, FIÚ, BRRR, LÁNY! BRRR, IKREK! BRRR, EZ MEG HÁRMAS! – nyomogattuk az utunkba eső házak csengőgombjait fékezhetetlen, a tengernyi tudás terhes feszültségét feloldó nyargalásunk közepette végig.

Ezután az este után valahányszor a kétórás gombkeresés az eszembe jutott, megvetéssel, undorral néztem a körülöttem élő felnőttekre. Egyedüli kivétel a nagyanyám volt, akit szövetségesemnek érezhettem, hisz éppen ő tanított az émelyítő kéjszívóságból eredő vétkekre (EREDENDŐ BŰN!). Csak mi ketten álltunk e biblikus fertő kellős közepén tisztán, erényesen, készen arra, hogy nyíltan harcba szálljunk az ördögi kísértések ellen. Én megtagadtam a reggeli beágyazást, mi eddig az én feladatomból volt, mert egyszerűen irtóztam hozzányúlni azokhoz az ágyneműkhöz és hálóingekhez, mert ezekben játszódtak e megvetendő események. Tüzetesen megvizsgáltam szüleim hálóalkalmosságait, és apám nadrágján meg is találtam a kérdéses lukat. Anyám hálóingje ártatlannak bizonyult ugyan, de arra gondoltam – szemérmesebb lévén atyámnál –, hogy valahol rejtegeti az e célra kimunkált ruhadarabot, mert mióta álnok hazugsága napvilágra került, ezt is el tudtam róla képzelni.

Erre gondolva néha hangosan, s gúnyosan föl kacagtam, hogy éreztessék velük: mindent tudok, s elítélem őket!

– Mit nyertes, mint egy megkergült ló? – perdített ilyenkor szájon anyám.

De a megértő, türelmes atyám mindig megintette:

– Hagyd fiam, hadd serdüljön kedvére!

Nagyon bosszantott, hogy sértő szándékom ennyire félreértik, s már csak nagyanyám hadviselésének eredményességében bízhattam.

E hősi elszántságú asszony éjszakai megmozdulásait addig a bizonyos napig nem értettem, de aztán hirtelen minden megvilágosodott. Nagyanyám ugyanis éjjelenként fürge és élénk lett. Fáradhatatlanul és feltűnően mászkált a hatalmas lakásban. Legtöbbször „egy kis téjját” főzött a konyhában, bár az irgalmatlan csörömpölés holmi betörőkkel való viaskodásra engedett inkább következtetni. De ha úgy érezte, hogy e tevékenysége nem elég eredményes, sétaútját kibővítette, főleg azokat a szobákat részesítve előnyben, ahol gyermekei aludtak házastársaikkal. Kopogtatás nélkül benyitott az ajtón.

– Ti még nem alusztok? Mért nem hagyod lányom az uradat, tudod milyen korán kel.

Tíz perc múlva visszatért.

– Ha már úgysem alusztok, gondoltam megöntözöm a virágokat.

Persze ezek a szobanövények hallatlanul kényesek voltak, nem lehetett őket csak úgy zsupsz nyakonönteni, hanem lassan, apránként csurgatni rájuk a vizet, megvárni, amíg teljesen fölszívja a föld, aztán megint egy picit adagolni, míg ki nem fogy a kánából a víz.

– Na, jóéjszakát, most már igazán aludjatok! – ezzel ki. Negyedóra múlva vissza.

– Csak én vagyok, gyerekek. Megnézem nem folyt-e ki alul a víz. Emlékezzetek a múltkor is milyen csúnya folt lett a parketten, amikor nem vettük észre. Mert ha kifolyik, bizony azonnal föl kell törülni. Mindjárt hozom a felmosóröngyöt.

De ez csak az egyik mesterkedése volt a sok száz közül. Voltak kimondottan riogatóra szánt ötletei is. Ha őrijárata idején valamelyik szobából ágynyikorgást, sóhajtozást hallott, rögtön az ajtónál termett.

Cica, cicc, cicácska, cicicc! Cicukám, Málikám bent vagy? Gyerekek, nincs nálatok a Málka? Mintha az ő hangját hallottam volna. Cicuka, te kis tekergő, gyere a gazdasszonykádhoz! Cicc! Nincs ott a Málka? Akkor hol lehet? Félek, hogy megint hasas lesz. Abban a szajhában nincs semmi tisztesség, – csak fajtalanokodik egymásra, csak tartja azt az ocsmány hátsórészét szemérmetlenül! Minden női büszkeség nélkül. Aztán hogy nyávog, hogy visít, amikor eljön az ideje. Csak tudnám, most is mit csinál, hol lehet? Cicc, cica! Szóval nincs nálatok?

És így tovább.

Egyszóval nagyanyám egy igazi fölkelő volt, a szó mindkét értelmében.

Sajnos, mint minden igaz, szent ügyért harcoló, ő is csúf, váratlan halállal végezte. A vak, irgalmat nem ismerő, az elhivatottságot nem tisztelő sors lesújtott rá is. A templomból igyekezett kifelé, a fagyos, havas kövön megcsúszott mikor keresztetvetett, s a fejét olyan erővel verte be a szenteltvíz-tartóba, hogy két hétig, míg a halátusája zajlott nem is tért magához.

– Azért igyekezett annyira, mert már igen közeledett hozzá a persellyel a templomszolga. És az anyád – ne is tagadd, Lajos! – még ott is fukar volt, áldassék az Úr neve! – jegyezte meg a temetésen az egyik rosszindulatú menyé, miközben a fájdalom (vagy az utóbbi éjszakák) okozta sötét karikákat hasztalan próbálta letörölni a szeme alól fekete szegélyű zsebkendőjével.

Szabadcsapatom jobbik felének elhullása juttatott viszont egy olyan élményhez, melynek valóságos erejét csak gyermekkorban élhetjük át, de megmagyarázni és kihasználni csak felnőttkorban vagyunk képesek. Én akkor még álmomban sem gondoltam volna arra, hogy ezt a történetet is a korai szexuális tapasztalatok közé kéne sorolnom.

Családom felnőtt tagjai úgy döntöttek, hogy nagyanyám halála után kedvük szerint alakítják át a lakást, s hogy e tevékenység még véletlenül se menjen iskolai előmenetelem rovására, átmeneti időre kiadtak albérletbe az egyik nagybátyámékhoz.

– Majd meglátod hogy fogjátok egymást szeretni azzal a tündéri kis unokatestvéreddel! – kotorták ki a hamuból a pogácsákat, azzal a meggyőződéssel, hogy a gyerekek már csak azért is egymás karjaiba omlanak az első pillanatban, mert körülbelül egykorúak.

– Ezt komolyan gondolják? – hüledeztem magamban, hiszen már akkor is azon csodálkoztam, hogy azonos vérből hogyan lehet ennyire más típusú embereket nemzeni. Krisztike ugyanis mindig szóke volt, én sohasem. Ezenkívül a teljesen más irányú érdeklődésünk úgy kettéválasztott minket, mint tojássárgát a fehérjétől egy ügyes háziasszony.

De azért jókedvűen indultam neki az új életnek, mert világéletemben szerettem „szomszédolni”. Akkoriban nekem a mi családjunk élete volt a TÖRVÉNY, és rettentő kíváncsi voltam, hogy ezt más családok hogyan szedik meg. Én az otthoni szabályok szigorú, elkötelezett betartója és betartatója voltam, hisz csakis így éreztem biztonságban magam. Ezért tűnt nekem halálos bűnnek, ha valahol vendégeskedve észrevettem, hogy máshol tartják a sárkefét, az ismert nevű süteménynek más íze van, s hogy másképp szólnak egymáshoz. Ezért nem lepett volna meg bármelyikük halálhíre, jövőjük nyilvánvaló volt, mint egy sínekrefekvőnek. Végül is: így nem lehet élni!

Egyszóval egy elvekkkel rendelkező, megvesztegethetetlen vizsgálóbíró érkezett személyemben a rokoni házhoz.

Első megállapításom a következő volt: Krisztike nemcsak szóke, hanem tunya, nagydarab test is.

Mindketten délutánosok voltunk az iskolában. (Valószínűleg délelőttös is lehettem időnként, de e napokról semmi emlékem nem maradt, átsúsztam rajtuk, mint etilalkohol a szomjas gigán.) Az én minden délelőttjeim egy kiteljesült élet jegyében teltek. Közvetlenül fölkelés után, a lepedőt tógaként fölcsavarva okos, ám lázító szótartot intéztem a tömeghez a tükör előtt. A csipke ágyterítőbe öltözve pedig királynőként kellett helytállnom. S ha már csak félórám maradt az indulásig, neki kellett állnom a tanulásnak, s annak, hogy a csutka hajamból – a tegnap látott My Lady bosszújából – előállítsam azt a fodrászremeket, mitől Balogh Géza bizonyosan megdöglik a rátörő szerelem miatt. Ezalatt persze ebéd-melegítettem. A „meleg étel” – családom rögeszméje – nélkül sem iskolába, sem munkába nem lehetett járni. Én egy párszor kipróbáltam, nekem ment, de akkora ribillió támadt a felhasználatlan étel miatt, hogy rövid töprengés után rájöttem, hogy ennyit nem ér meg az egész. Így aztán aládurrantottam és persze égettem, kozmáltam a jó ételt, mert a maradványait – nem sejtve, hogy tartalmuk nem a hagyományos úton került a WC-be – boldogan sikálták a lábosokról családom nőtagjai, miközben újra és újra elmondták a melegítés főszabályait.

– Ha majd egyszer saját háztartásod lesz, soha ne feledkezz meg arról, hogy...

Nos, e pazar gazdagságú délelőttök tapasztalatában elképedve figyeltem Krisztike napirendjét.

Korábban kelt, mint én. Mire előambolyogtam a tapadós, ragaszkodó álmaim közül, ő már megreggeliztetve, csinos háziruháskában ült a díványon és olvasott. Minden nap kötelezően tíz sort. Ez neki körülbelül egy órájába került, s mikor túl volt rajta, megkönnyebbült sóhaj kíséretében egy ceruzával megjelölte a mondatot, ahol másnap folytatnia kell. Benne a kés e szívében! Én, aki hármásával, négyesével pusztítottam a könyveket hetenként, aki kertek alatt, úton-útfélen, kádban, ajtófélfának dőlve, evés közben, zseblámpával paplan alatt fuldokolva, állandóan olvastam; én, aki sírvafakadtam és megharaptam az első arrajárót, ha egy kedvenc regényem véget ért; aki állandó olvasmány-hiánytól szenvedtem, Krisztike érdektelen nyamogásától csak kapkodtam a levegőt, mint váratlan zivatarkor a száradni kitergetett ruhát. Egyszer elkértem tőle a könyvét és belenéztem:

– Én tudom, ki ölte meg az édesapját – hajolt a báró Yvette (ceruzával fölírva: „ivet”) aprócska, rózsás füléhez, mely körül repdeső aranyfürtöcskék ragyogtak.

A báró szemében valami furcsa, keserű tűz lobogott. (Szűzmáriám! – nyeltem le a számban összefutó édes nyálat –, „keserű tűz”! Gyönyörű! Istenem, hogy tudhat az lobogni!)

– Mindenre kérem, mi ön előtt szent – nézett föl Yvette (ceruzával fölötte „ivet”) –, mondjon el mindent, amit tud! És PUFF! Itt a ceruzajel! Ez az állat eddig olvasta! És kibírja holnapig, hogy megtudja:

– Ígérem erős leszek – suttogta, de pilláin két igazgyöngy könny-csepp gördült alá.

Azt hittem menten agyvérzést kapok! Éppen ott jártam, hogy a báró lehajol megcsókolni azt a pici, puha, bársonyos kezecskét, mikor az én hasonlóból kitépték a könyvet.

– Még összekoszolod azzal a piszkos mancoddal!

Azóta sem tudom – és félek, hogy talán már soha sem –, amit a báró igen: ki ölte meg Yvette (ivet) papáját, ki valószínűleg – leánya jelleméből következtetve – nemes lélek és igazi úriember, volt.

De a korai gutaütéstől megmentett a napirend következő pontja: az iskolába való készülődés. Természetesen mindez szigorú anyai felügyelet alatt, hiszen K. édesanyja – ellentétben családom nő-tagjaival, kik a dolgozó nők számát szaporították – háztartásbeli volt, s ezt komolyan is vette. Az „ideje fölrakni az ebédet; tálalnom kell, mindjárt itthon az uram; megágyazok, itt az ideje a lefekvésnek; beáztatom a ruhát a holnapi mosáshoz”, stb. közül az „el kell indítani a gyereket az iskolába” szövegű lámpa gyulladt föl Bözsi néni agyában. Nosza!

1. pont: Az aznapi órarend áttekintése.

(– Minek? – töprengtem. – Ilyenkor évvége felé az ember már kívülről fújja, hogy melyik órára ne vigyen semmit.)

2. pont: Az első pont szerint bepakolni az iskolatáskát.

(– Hadd izmosodjon a tyutyuskám! – vigyorogtam kárörvendőn. Ez már a kedvemre való volt.)

3. pont: A ropogósra vasalt, kék vászonköpenyre felgombolni a habfehér, friss gallért.

(– Minő tudatlanság! – sajnálkoztam, és büszkén gondoltam saját korszakalkotó találmányomra. Elég széles ez a gallér ahhoz, hogy minden nap egy kicsit beljebb hajtva – s ezzel eltüntetve a makacsul megjelenő koszcsíkot – hetekig lehessen viselni, sőt mikor már a nagyja az ember hátán lóg, és csupán jelzésszerűen tűnik fel itt-ott egy kis fehér folt a nyaktájékon, akkor bátran meg kell fordítani, és kezdetjük az egészet előlről. Ez nemcsak rendkívül szellemes, de igen takarékos és kényelmes megoldásnak bizonyult.)

Ezalatt Krisztikének többször föl kellett énekelnie a szolfézs-könyvből feladott, gyermekeknek szánt dalocskát. Személyesen nem ismertem e klasszikusoknak éppen nem nevezhető művek szerzőit, de nagyon szívesen láttam volna őket körünkben

ezekben a semmihez sem hasonlítható félórákban. Krisztike ugyanis páratlan hanganyaggal rendelkezett, különösen úgy tizenegy óra felé. A kutyák elbujdostak, a madarak lepereregtek a fákról, a szomszédoknak sürgős dolguk akadt a város másik végiben.

– Segíts már neki, az isten szerelmére! – próbálta hajhálójával leszorítani égnek meredő tincseit Bözsi néni. – Már megint egyest fog kapni énekből.

– Nem értem, miért? Jó hang ez. Csótány és egérintásra kiválóan alkalmas.

De azért együtt fújtuk el a magasztos mondanivalójú refrént:

– Cinoria, manoria

Szekfü, gyömbér, danobia

Szégyen a cicának

Szégyen a macának

Hogy nem fogott egeret

Az ő kisfiának.

A környék zenei megpróbáltatásainak Krisztike tetőtől talpig való lecsutakolása vetett véget. Ez egy medence méretű lavórban, és oly alaposan történt, hogy mikor először láttam, annyira elhültem, hogy szegény unokatestvérem dideregni kezdett a vízben. – Na, ez mindjárt a másikon jön ki! – ijedeztem, mikor a sebes szigorúsággal dolgozó anyai kéz egy hosszú pálcikára tekert vattacsomót dugott be a fülébe.

És minden nap, minden órája konok menetrendszerűséggel ugyanígy játszódtott le.

Elképesztett és elkedvetlenített ez az egyhangúság, de ugyanakkor némi irigységet is éreztem. Lám, nekik nem kell minden reggel tervezgetni, töprengeni és ugyanakkor nem kell félniük sem az IDŐ-től, az én harcias, naprakész zsarnokomtól.

De az ég szerelmére, hogy lehet így élni? A napokkal való küzdelem izgalma nélkül, az apró győzelmek és sikerecskék öröme, és a rohadék csalódások tisztító kínja nélkül?

Főleg egy gyermeknek?

Aztán egy füledt, tompa nyári délután választ kaptam erre is. Az unokatestvéremék egy úgynevezett munkástelepen laktak. Egyforma házak, számozott utcák, apró ketrészek, minden lakáshoz ugyanakkora fáskamra, egyszóval a megvalósult Egyenlőség városkájában. De amitől – a többi hasonló telephez képest – igazán uraknak vallhatták magukat, itt minden családnak külön budija volt. Rövid ott-tartózkodásom miatt nemigen kötöttem – legalábbis ilyen intim téren – kapcsolatot más lakókkal, de a Bözsi néniék retyerátja maga volt a paradicsom. Már külsőleg is igen tetszetősnek tűnt: nagy, fehérre meszelt faalkotmány, furfangos, tréfáskedvű ujj-becsapentős tolózárral az ajtaján. S ha végre ezt több-kevesebb vesződéssel az ember kinyitotta, mintha templomba lépett volna be. Először is – a többi árnyékszékkel el-lentétben – tágas volt (talán egy-két oszlop még impozánsabbá tette volna), megbízható, nem recsegő és leszakadással fenyegető padlózata hangulatos futókkal leterítve. A tetőt leszámítva a falak megszakítás nélkül képekkel, falvédőkkel, régi naptárak lapjaival és egyéb megunhatatlan díszítő elemmel beborítva. A csontfehérre

sikált deszkaülés egy angol WC-ülőkével úgy volt kiképezve, hogy a belepottyánás veszélye nélkül hanyagul hátra lehetett dőlni rajta:

– Most jöjjön, aminek jönnie kell.

Ez a különösnek mondható vonzódásom e helyiségek iránt annak volt köszönhető, hogy hamar észrevettem, hogy ezt a helyet valamiért mindenki tiszteletben tartja. Még a környezetemhez tartozó felnőttek is diszkrétan, bocsánatot kérő hangon kopogtattak a zárva talált ajtón:

– Van bent valaki?

Mire csak ki kellett szólni (a tapintatlan zavarás miatt némileg ingerült felhanggal): – IGEN!

– Jaj, elnézést, csak kérdeztem! Csak nyugodtan, már itt sem vagyok! – volt a szokásos válasz.

És akkor az ember még jó hosszan elidőzhetett, mert először is, most kiderült, hogy ő Valaki, meg különben is pazar érzés, hogy ennyire tiszteletben tartják a kis-, és nagydolgait.

Talán nem is kell nagycsaládban élni, hogy fölfedezzük ennek a magánynak az örömeit. Az emberiség egyik legnagyobb vívmánya, hogy megteremtette a legkiszolgáltatottabb helyzet szinte tökéletes biztonságát: a test és a szellem valóságos harmóniára léphet. (Persze ez kizárólag az egészség napjaira érvényes, hisz adódhatnak olyan beteges testi folyamatok, mikor jobb szeretnénk kizárólag a „szellem” megvalósult formája lenni.)

Mégis hányan vannak, akik nem az elrendeltetésüknek megfelelően használják ezeket az „alkotásokat”, akik csak pár percre futnak ki, s teszik túl magukat, mint valami terhes feladaton az egészen, holott ez a világgal és önmagunkkal való számvetés ideje lehetne. Már gyermekkoromban sem bíztam bennük; ők voltak – a tőlem oly idegen – Gyakorlati Emberek. Úgy éreztem, hogy nem övék a BÉKE sem. Nem valamiféle háborúra uszító méregzsákoknak, és egyéb eszement gyilkosoknak tartottam őket, hanem egyszerűen tehetégtelennek a saját, egyszemélyes békéjük fölfedezésére. Pedig ehhez fényszórával sem lehet jobb helyet találni, mint egy, a lakás területén kívül eső, minden kényelemmel ellátott kerti árnyékszék, ahol az elmélyült elmélkedéshez illő, valódi csöndet a pókhálóba akadt legyek, szúnyogok vergődése, egy távoli baromfiudvar káricsálása, kotyogása, a diófához rendelt kutya földön húzott láncának surrogása, a fürdőző verebek kéjes tollborzolója, a szomszédos kertben dolgozó kapa fogínypróbáló, monoton csappagása, elkeskenyült, érthetetlenül vált szóváltások, sokszorosán átszűrt csecsemősírások morajja fakult kavalkádja képezi.

Ez az a hely, ahol nyaranta a Nap is megszólal deszkarések közé szorult, vékony, fa- és papírmelegítő hangon.

Két-három lépésnyi, esőtől, hótól, széltől védett – fedezett, egyszemélyes BÉKE. Nekem ezt jelentette.

De Krisztike napjainak minden percét szigorúan ellenőrzött, kényszerű fegyelme egyedül itt oldódott föl. Az ő tühegyes ollóval kiszabott, jogfosztott önállótlansága ezen a szabad porondon elementáris erővel robbant. Neki csak ez a pár perc jutott,

míg magára hagyták. Ezalatt kellett bepótolnia mindazt, amire egy természetes gyermeki közösségben bőven jut idő. Marokbaszorított magányossága sűrű, kegyetlen, minden játékoságot nélkülöző megkönnyebbülésre kényszerítette.

Azon a bizonyos szünetes délutánon közvetlen utánam lépett be a budiba.

– Énnekem is kell!

Gondoltam, elég tágas a hely, egyikünk nyugodtan várakozhat, sőt előzékenyen fölkináltam az elsőbbséget. Nem fogadta el.

– Csak végezd a dolgod nyugodtan, addig mutatok valamit.

– Rendben – szökkentem föl az ülőkére, s hosszúnak ígérkező, jóízű pisilésbe kezdtem.

E tevékenységem egy statáriumi felfüggesztés sebességével maradt félbe. Krisztike ugyanis letolta a bugyiját, s hátatfordított nekem.

– Na nesze! Nézd meg a seggem likát!

És én váratlanul egy hatalmas, rózsaszín hájrózsákkal körülvelt fenékkal néztem farkaszemet. Kezével lassan széthúzta ezt a két zsírpárnát, és föltárta előttem a csillogó pihékkal körülvelt, szorosan zárt, ráncos végbélnyílását.

– És most figyelj! Mert mozgatni is tudom!

Valóban. A fenekete lüktetni kezdett, s az oly szorosnak vélt gyűrű kitágult, majd összehúzódott, aztán újra húsosan ki, és szorosan újra össze.

– Fene jó, mi? – nézett rám hátra.

– Hát persze – suttyantam le sűrűszen a deszkáról. Úgy éreztem, pillanatnyilag nincs több szavam, ezt az élményt még fel kell dolgoznom.

Javában ügyködtem a belső reteszen, mikor az új oldaláról megismert unokatestvérem szava megállított.

– Most pedig te is megmutatod a tiédet!

– Á dehogy! Most nem, meg nem is olyan érdekes az! – motyogtam félhangosan, miközben magamban üvöltve szűkültem: – KIFELÉ! GYORSAN KIFELÉ INNEN!

– Ha nem mutatod meg, akkor megmondalak az anyunak, hogy mennyi WC-papírt használsz!

KÉSZ! Pontosan eltalálta a gyengeségem, az eddig oly féltve rejtegetett titkom!

Böksi néni ugyanis megszabta, hogy kakiláskor is csak három darab /megjegyzem elég apróra vágott/ papírt szabad használni. Ezt a parancsot soha nem mertem megszegni, mert biztos voltam benne, hogy ellenőrzi. Valószínűleg nem tette ezt, hiszen kellő mennyiségű, takaros rendbe rakott kötegecske szolgált erre a célra, mégis valahogy úgy élt bennem, mintha egy könyv számozott lapjai lennének. Óriási cirkusz kerekednék, ha bemegyek a 23. oldalon és ki a 42-en. Ezért aztán eléggé el nem ítéltető, galád módszerhez folyamodtam. Fölfedeztem, hogy a kamrában – háborúkra, forradalmakra fölkeszülve – több ilyen papírstóc raktározódik. Ezekből csentem el – rém találékonyan mindig cserélgetve a sorrendet – a kiegészítő lapocskákat. Tettem ezt elsősorban azért, mert megalázónak tartottam a gúnyos megjegyzéseket az elszíneződött bugyijaim mosásakor. Másodsorban pedig szerettem ellenőrizni a székle-

tem állagát és színét, ami egy vízöblítéses WC-n könnyű megoldás, de egy latrina-gödörben kivitelezhetetlen.

– Na mutatod, vagy megmondalak! – zsarolt következetesen tovább az ülnök.

És előttem fölrémlt a kilakoltatás szégyene. Hazatoloncolnak, és azt, ami most történik nem lehet elmondani. Akkor pedig mi más magyarázatot találhatnak a családom előtt? Hisz végül is igaz: lopok. Ez az egyik leggyűlöletesebb bűn, ahogy nagyanyám magyarázta:

– Ne mutogass! Aki mutogat az hazudik, aki hazudik az csal, aki csal az lop is!

Tehát már csak az ölés maradt általam el nem követett bűnként. Állni – meg nem felelten – olyan emberek előtt, akik bennem teljesen megbíztak! Ezt nem, nem bírtam vállalni!

– Mindenért vezekelni kell! – hallottam nagyanyám oktató hangját. Visszazártam a reteszt.

– Mit csináljak?

– Hát amit én az előbb – helyezkedett el Krisztike a testemtől még meleg ülőkén.

Hátatfordítottam neki, a szoknyámat fölhúztam.

– Gyere közelebb! – s a bugyimat már ő toltta le a térdem közé.

– Hajolj előre! – szaggatott, mély volt a hangja.

Két kézzel megmarkolta a fenekem és szétrántotta, olyan erővel, hogy önkéntelenül fölegyenesedtem.

– Vissza, vagy megmondalak!

Fogtam a bokámat és öklendeztem a kiszolgáltatottságtól. Minden addig megélt nap, elhangzott szó, törvény-természetes életem vonyított lefelé tartott fejem vérrel telítettségében.

És akkor – talán eljutottam a „nekem már mindegy” állapotáig – fölfigyeltem Krisztike egyre hangosabb lihegésére.

– A szarcsimbókok! Azok az igaziak! Úgy szoktam, hogy visszatartom amikor kakálni kell, aztán egy keveset kiengedek, hagyom megszáradni. Éjjelenként meg leszedegetem. Nincs annál jobb! Próbáld ki te is!

Innen már figyeltem. Komolyan, tiszta fejjel figyeltem. Hallottam, ahogy az altestét erőteljesen dörzsöli a deszkához, miközben egyre gyorsabban gyúrogtatja két kezével a fenekem. És hirtelen olyan patyolat gondolat érkezett, hogy akaratlanul is fölnevettem.

– Én? Én érzem magam megalázva? Hiszen ő van teljesen kiszolgáltatva nekem!

Hallgattam az egyre erősebb vinnogását, szépen a kezeügyébe tartottam a hát-sófelem, magamban dúdoltam a „cinoria, manoriát” – végül is az is közös munkánk volt! –, és ügyes tárgyilagossággal megállapítottam, hogy EZEK UTÁN NEM ÁRULHAT EL! Tehetek bármit – még a WC-papírlopást is magára kell vállalnia –, a kezemben van, mert az ő „bűne” nagyobb.

Soha nem éltem vissza ezzel, sőt elképedten vettem tudomásul, hogy közös szégyenünk terhét is egyedül kell viselnem, ő ugyanis még többször próbálkozott, hogy

rávegyen az együttes budilátogatásra, s nekem csak kínos, zavart habogásra futotta az erőmből. Megrökönyödtem milyen természetesen él együtt egy olyan szokással, melyet még a gyóntatószékben is illetlenség lenne részletezni. Akkoriban úgy éreztem, hogy Krisztike kimerítette a nagyanyám által annyiszor emlegetett „paráznaság” fogalmát, ami mellett elsatnyulnak a nagymamával és Piroskával teletömött hasú farkas vétkei, gyerekcsínynek minősül a mostoha mérgezett almával való kofázkodása, Csipkerózsika és a hozzá tartozó siserehad szunyókálása megérdemelt pihenéssé csitul.

Álmomban sem gondoltam volna, hogy a főntemlített eseményekkel tulajdonképpen nemi tapasztalatokra tettem szert.

Fene nagy ártatlanságomban az általam kezdeményezett, igazi szexuális ismerkedésnek nevezhető kapcsolatot is tudományos kísérletnek véltem csupán.

Vizsgálatom tárgya a „Csókolózás és annak hatása” volt. Piszkosul idegesített, hogy Kerekes, és az általam látogatott filmek a kétneműek közötti végzetes, avagy megvalósult vágyakról szónokolnak, miközben én még azt sem tudom, hogy milyen érzés „két ajkat összeforrasztani”. Sokáig úgy véltem, hogy olyan amilyen, de hallatlanul ingerelt, hogy a vetítövásznon ezután elsötétül, és Kerekes is csak hímez-hámoz, ha erről faggatom.

– Kergesd be egyszer a macit a málnásba! – tanácsolta Edó, mikor már megelégtelte, hogy keserű tüzek lobognak a szememben.

A maci Balogh Géza névre hallgatott, a kergető stimmelt, de a színhely valójában nem málnás, hanem szőlőlugas volt. Egy tűzfalhoz támasztott, zöldárnyékokkal mozgó, pókhálók mögött rejtekező örömtanya.

Persze volt annyi eszem, hogy Gézámát tollaslabdázni hívjam, már csak a szülők „hovámészfijjam” elkerülhetetlen érdeklődése miatt is. Tökéletesnek bizonyult a többi biztonsági intézkedésem is: idejében föltámadt a szél, a csuklóm is korán elgyengült, s a fedezetül hátramaradt, egy köszöntőbizottsággal fölérő, száguldozó kutyánk meggátolta a hátrakujtorgó otthoniak véletlenszerű rajtaütését.

Immáron csak Balogh Gézát kellett testközelbe csábítanom. Mivel kísérletem ki-mondottan tudományosnak ígérkezett, nem keccecöltem különösebben. Gyorsan elmeséltem neki egy film történetét, persze csak addig, míg a szerelmespár magára és egymásra talál.

– Najésakkor megcsókolták egymást – közeledtem az ütőjével gyanútlanul szőlőkacsoló Géza felé.

Az alany mentségére legyen szólva, ő valóban fölkészületlen volt. Én már jó ideje csak a szájára összpontosítottam, mint megannyi filmszínésznő. Megállapítottam, hogy a kiszemeltnek rózsaszín, ámde állandóan nedves szája van. Ez egy parányi vizolygást keltett bennem, de a „cél tudattal” legyőztem. Erősen csücsörítettem, és két kezemmel megmarkolva tarkóját szájoncsókoltam. Az, hogy „puha, nedves ajak” az nekem bejött, de Balogh a meglepetéstől eltátotta az illetett testrészt, s így én váratlanul beestem egy ismeretlen üregbe, ahol már nem tudtam, mit kellene csinálnom. Egy ideig eltétovázgattam, de mert egyikünk sem kapott levegőt az életösztönünk szétválasztott egymástól.

Persze én voltam a kezdeményező, nekem kellett betartatnom minden szabályt.

– Na idefigyelj, Balogh! Nekem ne állj itt, mint egy bála számár, hanem tüzesen ölelj át, és suttoj szerelmes szavakat a fülembe!

– Minek? – húzódozott a párom tőlem elfelé.

– Azért, mert ezt így szokták a nagyok – kaptam utána. – Tégy a magadévá!

– Na jó, én nem bánom, de azt mondtad, hogy tollasozni fogunk!

– Hülye vagy, Géza! Ez egy sokkal jobb játék. Mindenki majd megvesz érte.

– A Vezér Csaba is? – figyelt föl gyanakodva. – Vele is játszottátok?

Ez volt az első nekem szegzett kérdés, melyre női ésszel kellett felelnem. Most mondjam azt, hogy ő az első? Ki tudja, hogy ezt hogy fogadja? Talán értékeli járatlanságom, és azt, hogy őt tüntettem ki elsőnek, de mindennek a fordítottja is elképzelhető. A férfiak olyan kiismerhetetlenek. Lehet, hogy ez a Balogh itten a tapasztalt kéjnőket favorizálja, akkor pedig végem, ha azt mondom, hogy „ugyan már, hogy gondolhatsz ilyet?”. E pár pillanatnyi, zavartnak tűnő hallgatásom – Gézukám ezalatt feltűnően az ütő húrjait igazgatta – rákényszerített arra, hogy a legőszintébb, „most megtudod az igazat” arckifejezést felöltsem.

– Lehet, hogy most örök életre megvetsz érte – suttogtam –, és kérlek senkinek se árulj el! Legyen ez a mi titkunk! Sokszor.

– Aha – bólintott. – Sokszor. Mit?

– Hát ezt!

– Ja. Sejtettem.

– Miből?

Most ő nézett jelentőségteljesen a szemembe.

– Mit gondoltatok? Hogy vak vagyok?

Némi körzetrendet teremtett az ütőjével maga körül. Én „megszéppenten” hallgattam.

– Nem mintha érdekelne! – üvöltött fel hirtelen. – De vele milyen volt?

– Jaj, Géza! Kérlek ne faggass! Miért vagy ilyen kegyetlen hozzám? – kaptam az arcom elé a kezem. Azért milyen jól jön ilyenkor, ha az ember annyi könyvet olvas!

– A jó radai rossebet sem érdeklí a ti dolgotok! – indult a sajtájára B. G.

– Ne menj el így, kedvesem! – jajdultam föl.

Ettől aztán mindkettőnknek földbegyökerezett a lába.

Hogy neki mitől, az érthető. Nekem pedig, mert abban a pillanatban észbekaptam, hogy kedvenc operettem első jelenete után minden átmenet nélkül a harmadik felvonásból idéztem!

– Na, ebből vakard ki magad, ha olyan nagylány vagy! – simítottam végig az önmegbecsülésemen.

De fennhangom is támadt.

– A Vezér az más. Ő erőszakos, követelőző. Neki engedelmeskednünk kell, hiszen tudod, hogy mi lányok milyen gyengék vagyunk. De értsd meg, hogy nem ő az igazi. Legalábbis én másra vágyom. Talán a Kerekesnek jó, de...

– Szóval a Kerekessel is!

– Ugyan már, ismerheted annyira az Edót! Ő aztán valóban fűvel-fával! Hajtja a vére. Ne mondd meg senkinek, de már a nagyanyja is ilyen volt.

– Ja.

– Nem láttad tegnap a suliban? Egész föcióra alatt meggyel pirosította a száját.

– Ja! – sóhajtotta álmatagon.

– A büdös életbe! – tettem ezt magamban éberem én is. – Hát ez a puliszkajózszi csak ellenem van beoltva, a többi pisás Senki ellen nem? Hát akkor mit sajnálkozunk itten?

– Az Edó persze csak röhög rajta, és mindenkinek híreszteli, milyen ügyetlenül csókolózik a Vezér.

A kísérleti alanyomat olyan csönd vette körül, hogy rá lehetett volna könyökölni.

– De erről nyilván nem tudhat a Csaba, ő azt hiszi, hogy minden lány megvesz érte a suliban.

– Miért? Ez igaz, nem? Te is voltál vele!

– Uramisten, mit tudhatsz te erről! – kacagtam föl, de úgy ám, hogy abban az összes meg nem értett, szerelmes asszony fájdalma benne volt.

– Nem vetted észre, hogy én mennyire más vagyok? Egészen úgy látszott, hogy nem. Mármint az arcán.

– Ugyan, mit tudhat a Vezér a nőkről? – folytattam hevesen, érzelmetelítve. – Azt hiszi, hogy egy csók után már övé minden lány! Ez igaz is a férfiéhes – nem szeretek csúnya szavakat használni, de ki kell mondjam – kurvákra. Ám léteznek Igazi Nők! És ők egészen másra vágynak.

Géza Maci berakta az ütőket és a labdákat a műanyag tokba. Leporolta a nadrágját, ellenőrizte az inggombjait.

– Az Igazi Nők gyöngédségre, megbízható férfiakra vágynak. Szerelemre, tudod? Igazi, örökké tartó hűségre! Valódi társra! Olyanra, aki elmegy...

– Mennem kell.

– ...a világ végére is velük, ha kell!

– Anyámék már várnak a vacsorával.

– Persze, Balogh. Menj csak. A húgodnak meg mondd meg, ha leírta a lemez szövegét, azonnal adja vissza. Más is kéri. Kikísértem Balogh Gézát, és a kapuban utánanézttem. Ment az utcán felemás szárú klottgatyájában, távolodott a sajátos lépteivel, guszta kis gumiszandálja csattogott a porban. Figyeltem a kissé görbe hátú alakot, s rájöttem, hogy semmi sem úgy történt, ahogy elképzeltem: nem omlott a karjaimba, nem cseréltünk gyűrűt, nem fogadtunk egymásnak örök hűséget, egyikünk szeme sem csillogott félig titkolt könnyektől, hogy a nyű esne belé!

Mégis, annyit már az akkori eszemmel is fölfogtam – vagy inkább csak megéreztem –, hogy ez lesz a sorsom: közeledő vagy távolodó, egyéni járású férfiakat vigyázni. Nőnek születtem. Nagyanyám iszonyodása a testiségtől vele együtt porladozott a megszentelt féreg-eldorádóban. A gyakori intését, hogy majd szemmel tart az égből, egyik vakbuzgó ateista nagybátyám hiteltelenítette. Egyszer fölmutatott az égbe:

– Nézz meg jól, lányom minden báránnyelűt! Ha látsz egy színházi látcsővel kukucskáló, igéző csíkos zoknis lábát lógató nőszemélyt, rögtön szólj nekem is! Anyyira szeretném látni, ha csak egyszer is, csak egyszer még a jó, édes anyósom! Léggömbön egypár keresetlen üzenetet is fölküldenek a drágának! Olyan keveset beszélgettünk ebben a rövid földi létben!

A szerencsétlen, leszűkített életében engem használó Krisztike megoldása ösztönösen riasztott.

– Maradnak hát az önfejtő, hajlíthatatlan, betörésre váró baloggzák! – sóhajtottam a kapuzábénak támaszkodva.

– Mi a baj, miért sóhajtozol? – talált rám a főntemlítették egyike a virulens reggeli fényben hancúrozó konyhában.

– Nincs semmi baj. Csak a tegnapi kérdésekre kerestem a választ.

– Gyere, mondd el, hallgatlak – terelgetett az ágy felé életem huszonkilencedik számú Legnagyobb Szerelme.

És én – a Kerekcsél kevésbé karcsú derékkal, de nagyobb mellel bíró illető – lehajtottam „dögös fejemet” a párnára. Még volt annyi időm, hogy a fülébe suttogjam a feleletet.

– Nem, mi nem voltunk idétlenek. Átestünk ugyan egy gyorslefolyású lánykóróságon, de végig komolyak és felkészültek voltunk. Mi végig tudatosan készültünk arra, hogy majdan megfelelő társ legyünk egy olyan isteni férfi oldalán, mint te, kedvesem. Nagyon kérek, hogy ne vihorássz ezen a csodamondókámon, hanem mondd szépen együtt velem, hogy: ÁMEN!

